

LBRIS

We know
books

LESLIE WOLFE

SPITALUL

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București

I

Unde mă aflu?

Întrebarea îmi năvălește în minte în vreme ce mă trezesc, șovăielnică și sfărâmată, dintr-un întuneric adânc. Încet, însoțită de o durere de cap care zvâcnește și îmi sădește greață în stomac, conștiința încearcă – și nu izbutește – să mă facă să pricep unde mă aflu. Ce mi se întâmplă.

Deschiderea ochilor pare să fie o sarcină extrem de grea. Lupt cu slăbiciunea mușchilor, tânjind după lumina care să mă ajute să-mi dau seama ce-i cu mine. Și totuși, pleoapele se încâpățânează să rămână lipite.

Luptând cu fragilitatea trupului, încerc să ridic mâna și să-mi ating fața, însă mâna nu se mișcă. E ca și cum ar fi prea grea ca să se miște, să încerce cel mai mic gest.

Până și fața pare a unui străin. Departe. Desprinsă de mine cumva. Impulsurile simțurilor sunt slabe și îndepărtate, aproape ca și cum ar fi ceva perceput la a doua mână, cum te uiți la un film intens și împărtășești emoțiile, senzațiile și temerile personajului. Par reale, dar îndepărtate, fără legătură cu tine.

Oricât mă chinui să deschid ochii, nici cea mai mică așchie de lumină nu răzbate prin întunericul adânc, absolut. Lumea mea a fost înghițită de întuneric.

Panica vine peste mine ca un val copleșitor, fiecare bătaie a inimii îmi bubuie în urechi. Minte, un tal-meș-balmeș, se agață înnebunită de marginile zdrențuite ale memoriei, în vreme ce încerc să-mi amintesc de ce sunt prinsă în capcana unei lumi paralizate. Fiecare încercare de a mă mișca e întâmpinată de o neclintire înspăimântătoare, când ar trebui să fie mișcare.

Ce mi se întâmplă?

Un țipăt mi se ridică în piept și îmi iese de pe buze doar ca un scâncet pe care aproape că nu-l aud.

O amintire îmi dă buzna în mintea înnebunită, înțetind spaima acaparatoare.

Nu-i limpede. Nu sunt în ea imagini sau acțiuni, sau oameni pe care să-i recunosc; e doar o amintire încețoșată a unor emoții pe care le-am simțit și lucruri pe care le-am făcut. Mai degrabă vis decât amintire, de fapt un coșmar, și la fel de înspăimântător.

Mă văd fugind ca să scap de moarte, cu pași înnebuniți, care șovăie când mă uit înapoi, răsuflând superficial și repede printre țipete disperate. În loc să văd cine mă urmărește, spațiul din spatele meu e pustiu, plin cu aceeași întunecime care s-a făcut acum stăpână peste fiecare ungher al vieții mele. Îmi amintesc că țipam, imploram, strigam după ajutor. Încă simt asta în trup: disperarea, frica, țipetele care îmi ard gâtul. Și că fugeam, tot mai repede, cu impresia că ceea ce este în spatele meu câștigă teren.

Pe când retrăiesc totul în minte, simt cum aceeași frică îmi încleștează gâtul și mă sugrumă. Întunericul devine sufocant, un asupritor neabătut, care mă smulge

de pe pământ și mă răsuțește tot mai sus, cu gândurile învârtelindu-se în haos.

Din acel chin răzbate un singur gând limpede.

Orice o fi fost lucrul de care fugeam, m-a prins din urmă. Și acum zac aici, vulnerabilă și neajutorată, nu pot să mă mișc, nu pot să văd unde mă aflu.

Răsuflu încet, efortul de a-mi umple plămânii cu aer e aproape imposibil, și îmi îndemn mintea febrilă să se potolească. Nu merge repede, nici ușor. Aceeași amintire îmi fulgeră neîncetat prin minte, ceea ce nu ajută cu nimic la alungarea spaimelor. Dar continui, răsuflare după răsuflare chinuitor de înceată, ascultând cum aerul îmi pătrunde în trup, apoi iese fără vreo legătură perceptibilă cu ritmul rapid al inimii.

Îmi simt gura uscată, limba cleioasă și umflată.

Acea frântură de informație e ca o comoară dezgropată în golul întunecat al minții mele. O prind și o urmez ca pe un fir care se desfășoară, căutând o cale de ieșire din labirint. Destul de curând, alte bucățele încep să se adune și alcătuiesc o imagine pe care o pot desluși.

Mi-e sete. Am buzele crăpate și vârful limbii nu izbuteste să le umezească și să le aline. Mai încerc o dată să-mi mișc degetele, încet și conștient, dar e zadarnic. Ochii îmi rămân închiși cu aceeași încăpățănare, protejând întunecimea cu prețul sănătății mele mintale.

Tocmai când spaima irațională începe să se întoarcă, aud în depărtare cum urlă, deși înăbușit, sirena unei ambulante, slab, dar apropiindu-se. Sunt atentă la acest sunet și la celelalte, aproape nedeslușite, pe care încep să le prind, și în minte încep să se formeze imagini.

Peste câteva momente după ce sirena amuțește îmi dau seama că trec pe alături niște oameni care discută,

tot în depărtare, cumva, însă destul de aproape. Dacă aş şti, probabil m-ar auzi. Trag cât de mult aer în piept sunt în stare şi încerc să strig.

Din gură nu-mi iese decât o şoaptă, şi oamenii îşi văd de drum netulburaţi, îndepărtându-se cu paşi iuţi.

Totuşi, nu sunt singură.

Suieratul sângelui în urechi slăbeşte un pic, pe când panica scade la această constatare.

Alte sunete încep să-mi umple lumea, nemaifiind înăbuşite de frică. La un difuzor îndepărtat, un doctor e chemat într-un loc pe care nu-l desluşesc. Mai aproape şi un pic mai tare, bipurile slabe şi ritmice ale unui aparat, în sincronizare perfectă cu bătăile inimii mele.

Sunt la spital.

E singura concluzie logică pe care o pot trage. Şi înseamnă că, la urma urmei, n-am scăpat de persoana de care fugeam. Am suferit atacul ei, ceea ce m-a făcut să ajung aici, neajutorată şi vulnerabilă, şi pierdută. Odată cu gândul revine frica, dar de data asta împletită cu o furie aprigă, făcând mintea să mi se umfle de întrebări la care nu pot să răspund, în vreme ce chipul atacatorului rămâne învăluit în întuneric.

Mai derulez o dată în minte acea amintire, sperând că voi putea să arunc o privire spre persoana de care încercam să fug. Nu reuşesc să văd o faţă, nici să-mi amintesc un nume. Nu-mi amintesc prea multe; doar că nu sunt în siguranţă, şi că data viitoare n-o să existe scăpare. Sunt absolut sigură de asta, aşa cum sunt sigură de numele meu.

Sunt Emma Duncan şi am supravieţuit. Sunt încă în viaţă.

E plăcut s-o spun, chiar dacă nu-i decât un gând nerostit.

*

Lumea mea era tăcută de o vreme când sunetul de paşi care se apropie mă face să-mi țin răsufierea, în vreme ce bufniturile inimii se iuţesc, îngânate de bipurile mai repezi ale monitorului.

Paşii trec pe alături, repezi şi hotărâţi. Apoi se întorc. Simt mişcarea aerului atingându-mi blând obrazii, o senzaţie de care n-am mai fost niciodată conştientă. Între sunetul blând al tălpilor de cauciuc pe podea şi aerul care se mişcă în încăpere, îmi imaginez cum cineva se mişcă încolo şi înapoi aproape de mine. Destul de aproape ca să mă atingă.

Poate destul de aproape ca să măucidă.

Instinctul îmi spune să stau nemişcată şi să aştept să plece. N-are sens, e absurd când nu cu mult înainte am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să atrag atenţia, strigând. Poate că această persoană o să aibă nişte răspunsuri pentru mine. Ori poate că-i aici ca să isprăvească treaba începută când eu fugeam, încercând să mă salvez.

Înainte să-l pot opri, din piept îmi iese un suspin slab. Din colţurile ochilor îmi izvorăsc lacrimi, dar nu mi se rostogolesc pe obraji. Sau, dacă da, nu le simt.

Tălpile de cauciuc se opresc pentru o clipă ameţitoare, apoi se apropie repede. O mână caldă o prinde pe a mea şi o strânge blând.

- Te-ai trezit, zice vesel o voce de femeie. E minunat. Îl chem pe doctor.

2

Mi se frânge inima s-o văd pe Emma așa, zăcând nemișcată într-o baltă formată din sângele său.

O vreme n-am fost în stare decât să privesc. Fața ei frumoasă, acoperită în parte de șuvițe răzlete ale părului lung de culoarea castanelor, suflata blând de vântul rece, devenea palidă sub lumina lunii. Buzele, un pic deschise, păreau că-mi strigă numele, numai că știam că n-o fac. Mâna ei, tresărind în vreme ce zăcea pe pământul înghețat, n-avea să se întindă niciodată spre a mea.

Nu după cele întâmplate în noaptea asta.

În fața mea, casa stătea în lințoliu de întuneric, întâlnându-se deasupra ei, păzitorul ei fără viață. Alături, un crâng de plop tremurători șoptea ușor în vânt, cu frunzele foșnind în vreme ce cădeau pe pământ, înfrânându-le pe vecie.

M-am apropiat, cu grijă să nu mă vadă nimeni pe când ieșeam din umbre încet, în tăcere.

N-am îndrăznit să-i caut pulsul, ca și cum pielea ei ar fi putut să-mi ardă degetele tremurătoare. Vulnerabilitatea aceluia trup perfect, fragilitatea vieții înseși, îmi amintea de propria tinerețe plină de probleme. Răsuflarea mi-a devenit rapidă și greoaie când mi-am amintit cât de neajutorat eram, la cheremul altora. Al mamei mele.

Dar asta a fost acum mulți ani. Ce-a fost, a fost.

Noaptea de la sfârșitul lui noiembrie a făcut să se rostogolească de pe piscuri un strat de frig amarnic. Și curând tremuram, dinții îmi clănțăneau, în vreme ce-mi văram mâinile adânc în buzunare. Vântul urla și plopii înalți se aplecau sub puterea lui, presărând pe asfalt frunze. Două frunze biciuite de vânt, încă verzi în locurile în care încă nu le mușcase chiciura timpurie, au aterizat pe capul Emmei și au plutit pe sângele ei, bărcuțe galbene și chihlimbarii pe ape de un roșu întunecat.

Am atins ecranul telefonului, gândindu-mă la apelul pe care trebuia să-l fac. Degetele Emmei încă zvâcneau din când în când; încă era vie. Nu știam cât timp i-a mai rămas. Balta de sânge care se lătea în jurul capului ei ca un nimb întunecat îmi spunea că acel timp se scurge repede.

Am tastat cifrele nouă-unu-unu, dar n-am sunat. Dacă o făceam, ei ar fi știut cine a sunat, ar fi avut acces la istoricul locurilor în care s-a aflat telefonul și ar fi știut că am fost aici, privind-o, ore în șir. Ar fi venit cât ai zice pește după mine, fericiți că au făcut o arestare atât de repede.

Alternativa era s-o văd pe Emma murind chiar la picioarele mele. Asta nu putea să se întâmple. N-aș fi suportat. Nu în cazul ei. În cazul oricui altcuiva, decizia ar fi fost ușoară. M-aș fi îndepărtat, pur și simplu, fără măcar să clilesc, fără să mă uit niciodată înapoi. Fără să dau vreun telefon, scutindu-mă de orice strop de necaz.

Dar Emma? Emma mea? Nu puteam să stau, pur și simplu, acolo și să mă uit cum moare. Nu. Niciodată. Oricât m-ar fi costat.

O vreme, am pășit de colo-colo aproape de ea, străduindu-mă din răspuțeri să nu bag în seamă scâncetele slabe care îi ieșeau de pe buzele palide, dorindu-mi să pot s-o iau în brațe și s-o liniștesc, s-o țin strâns, s-o duc în casă, la căldură și siguranță. În loc de asta, mă învârteam pe alee

ca un animal în cușcă, chibzuind la alegerile mele limitate. Și dacă chem ajutorul, apoi distrug telefonul înainte ca ei să-i poată da de urmă? Nu eram sigur că asta ar funcționa. Și apoi, ce altceva aș fi putut să fac? Ce minciună aș fi putut să spun ca să-mi explic prezența?

Pe când umblam tot mai repede, sfâșiat de nehotărâre, am început să-mi dau seama ce simt în adâncul meu. Că mirosul metalic al sângelui ei mă umple de o tângire neclară. Că sunt tulburat profund de trupul ei vulnerabil care zace la picioarele mele, de puterea pe care o am asupra ei.

În clipa aceea, pe muchia zimțată dintre viață și moarte, era a mea cu totul, absolut.

Când m-am mai uitat o dată la ea, încă nehotărât, am observat că degetele îi erau nemișcate; zvâcnirile încetaseră; murea, ori era deja moartă.

Vremea nehotărârii, a cântăririi variantelor, venise și plecase. Fără să mă mai codesc, am ales cea mai bună opțiune dintre toate și am sunat.

Acum, pe când stau în umbra copacilor, cu privirea ațintită la locul în care zăcuse trupul ei, știu că am luat hotărârea corectă. Zăpada imaculată, scânteietoare, acoperă totul cu un strat alb de nevinovăție. Iar Emma e încă în viață.

Dulcea mea Emma.

3

Tălpile de cauciuc moale se îndepărtează de pat, apoi sunetul piere după ce se închide încet o ușă. Îmi țin răsuflarea, ascultând cu atenție, în vreme ce mintea mi se umple de întrebările pe care trebuie să le pun. Sunete îndepărtate, abia perceptibile, îmi spun că prin fața ușii mele trec oameni, mișcându-se repede, uneori șoptind. Un instrument de metal zdrăngănește pe o tavă și un bip de alarmă, care seamănă mult cu al unui cuptor cu microunde, mă fac să mă gândesc la echipamentele medicale pe care le-am văzut în filme, dar nu le știu numele.

Nările mi se umflă un pic, recunoscând mirosul de pansamente, de produse sterile, de dezinfectante. E slab, dar proaspăt, ca și cum un pachet tocmai ar fi fost desfăcut. Însă nu-mi amintesc fășâitul pachetului rupt, cel puțin nu de când m-am trezit.

Ușa se deschide încet și trag iar aer în piept; numai bipurile monitorului cardiac îmi dau de gol neliniștea. Urmează pași, mai grei decât tălpile de cauciuc, pe care acum le recunosc, dar la fel de grăbiți. Ajunge la mine o aromă slabă de ceva citric, sau poate sugerând ierburi aromatice, ca salvia sau busuiocul. E elegantă și masculină, o apă de colonie pe care cineva a folosit-o

cu zgârcenie. Apoi foșnetul uniformei de spital care se apropie încetează, în vreme ce pașii se opresc lângă patul meu.

- Bună ziua, doamnă Duncan. Sunt doctorul Sokolowski, cel care te tratează. Îți amintești că ai mai vorbit cu mine?

Vocea îi sună înfundat, dar e joasă, liniștitoare, cu un pic de accent slav - poate că polonez. Și mi-e cu totul necunoscută. N-am mai auzit niciodată această voce. De ce mă întreabă dacă îl recunosc?

- Nu, zic, vorbind cu greu.

Aceeași slăbiciune care mi-a paralizat membrele îmi afectează fața, obrazii, limba, dar spaima care mă sufocă se împrăștie repede.

- Nu cred că am mai vorbit.

Se așterne între noi un scurt moment de tăcere, apoi e sunetul a ceva cu roți împins pe podea și alte foșnete de pânză apretată, când doctorul se așază, probabil, lângă pat.

- Nu-mi recunoști vocea?

Glasul lui are o undă de îngrijorare care mă umple de groază, și totuși sună înăbușit, ca și cum și-ar ține o batistă peste gură. Ca și cum ar avea o mască chirurgicală.

Dau drumul aerului din piept, ușurată. Sigur că are. E logic.

- Nu. Ce mi se întâmplă?

El îmi strânge mâna cu blândețe. De la distanță, prin ceea ce pare să fie o mănușă de cauciuc, îi simt degetele căutându-mi pulsul.

- Nu-ți face griji, doamnă Duncan, o să răspund la toate întrebările pe care le-ai putea avea. Tu...

- Emma. Înghit în sec, cu gâtul uscat și strâns. Te rog.

- Bine, atunci, Emma.

O undă de zâmbet îi colorează fugar vocea, care apoi redevine gravă și îngrijorată.

- Ai fost adusă aici după accident. Ai fost internată la Baldwin Memorial...

Îmi exprim protestul, dorindu-mi să pot pune mai multă forță în vorbe, și el se oprește din vorbit și mă ascultă.

- Am fost atacată. N-a fost nici un accident.

Respir un pic mai repede, agitată, speriată până și de faptul că doctorul nu știe, dorind cu disperare să spun care este realitatea. Mă chinui să mă ridic de pe pernă, dar nimic nu se mișcă, neclintirea trupului îmi picură panică în vene.

- Fugeam și...

Negăsind vorbele care să explice ce s-a întâmplat, mă opresc la jumătatea propoziției, gâfâind. Nu-i pot spune ce s-a întâmplat. Nu-mi amintesc nimic.

Roțile se învârt o vreme pe podea și îmi dau seama că probabil se deplasează pe un scaun cu rotile, cu toate că mai devreme l-am auzit clar pășind. Apoi vine sunetul de plastic care lovește ușor ceva, și foșnetul de hârtii mă face să mi-l imaginez pe doctor uitându-se la însemnările din fișa mea, poate că pe un soi de clipboard.

- Aici scrie accident, mai exact, o alunecare și o cădere. O să corectez. Hârtiile mai foșnesc o vreme. Nu-ți face griji, ești în deplină siguranță aici.

Disperarea îmi umflă pieptul.

- Nu înțelegi, strig slab. Nu cred că s-a terminat. Știu că nu s-a terminat. O simt. Și nu pot să văd, nu pot să mă mișc...

El îmi strânge din nou mâna, de data asta, liniștitor. Pare la fel de departe ca înainte.

- O să avem multă grijă de tine. Avem o echipă excelentă de tratare a traumelor și nici unul dintre noi n-o să lase să ți se întâmple ceva rău.

Vocea îi este serioasă, hotărâtă.

Îl cred și-mi îngădui să mă destind un pic.

- Ce mi s-a întâmplat? De ce se presupunea că-mi este cunoscută vocea ta?

- Am mai vorbit de două ori până acum, dar o să-ți explic ce se întâmplă. După asta, s-ar putea să am niște întrebări. Dacă ai nevoie să lămuresc ceva sau s-o iau mai încet, te rog să-mi spui.

- Spune-mi doar ce s-a întâmplat, îl rog, îngrozită de golul din amintirile mele.

Nu-i ca și cum aș fi uitat câte ceva din spusele doctorului; e ca și cum nu l-aș mai fi întâlnit niciodată, ca și cum n-a mai existat nimic din acel moment în care alergam ca să mă salvez.

- Da, hai să facem asta, zice el cu blândețe. Ai avut o contuzie gravă, un traumatism cerebral provocat de o lovitură la cap sau o zgâlțâire violentă a capului și a trupului, care ți-a afectat cortexul vizual. Cred că a fost mai degrabă lovitură, așa cum vedem când cineva cade pe trepte, decât zgâlțâire, dar nu putem să excludem complet zgâlțâirea. Aveai o rană la ceafă și un cucui, toate semnalând un impact semnificativ cu un obiect cu muchii rotunjite.

Sângele îmi îngheață în vine când îi aud vorbele. Traumatism cerebral? Asta explică de ce nu-mi amintesc nimic. Înseamnă că s-ar putea să nu știu niciodată cine m-a lovit. S-ar putea să nu mai văd sau să merg niciodată.

Doctorul Sokolowski tace o vreme.

- Din cauza naturii vătămării, ai simptome semnificative. În acest moment, cele mai problematice sunt că nu vezi și că ți-e greu să te miști. Există o umflătură mare în creier, care comprimă nervii și le perturbă funcționarea.

Nu pare real, cu toate că este. Gândul la asta îmi îngheață sângele.

- Ce o să se întâmple cu mine? O să mai văd vreodată?

- Sperăm că asta e ceea ce îți provoacă orbire și paralizie și că va trece atunci când dispare edemul. Apropo, acesta este termenul medical pentru umflătura din creier. Am făcut teste, TC și RMN, și n-am văzut pe ele nimic ireversibil.

- Cât timp? Întreb, luptând să-mi stăpânesc lacrimile care-mi ard ochii. Nu pot să trăiesc așa... nici măcar încă un minut. Groaza mi se prelinge prin trup ca frigul iernii. Cât timp o să fiu așa? Mi-e frică.

Doctorul trage aer în piept și îl ține acolo o vreme. Simplul sunet al șovăielii lui mă sperie. Până acum trebuie să se fi obișnuit să le dea vești proaste pacienților. Cât de rău este de fapt? De ce nu spune?

- O să fiu sincer, Emma. E o vătămare gravă, dar e important să știi că situația se poate schimba. Creierul omenesc are o capacitate de vindecare remarcabilă. Chiar dacă nu putem prezice cu exactitate rezultatul, suntem optimiști în privința unor ameliorări pe măsură ce avansăm cu tratamentul.

- Optimiști? icnesc, străduindu-mă să trag aer în piept, să-mi umplu plămâni, ca și cum vorbele lui ar fi ars tot oxigenul din încăpere.

- Emma..., știu că asta poate să fie înspăimântător, dar nu poți să te dai bătută. Nu acum. Niciodată.

Îmi strânge iar mâna, și acest gest simplu picură în mine un strop de curaj.

-Te-am pus pe medicamente care reduc inflamația și controlează durerea. Echipa de neurologi, condusă de doctorul Winslow, încă face investigații. Ar putea să existe o vătămare a măduvei spinării care n-a apărut la scanări. Câteodată, inflamațiile fac să fie greu de văzut unele lucruri. Dar nu-mi fac prea mari griji în privința asta. Singura vătămare vizibilă este la ceafa ta, nu la coloana vertebrală.

-Spui că nervii mei sunt nevătămați, dar pur și simplu nu funcționează?

-Exact. Credem că este motivul pentru tonusul tău muscular redus. Tonusul muscular este mărimea tensiunii din mușchi, capacitatea lor de a-și îndeplini funcția cu forța așteptată. Faptul că îți poți controla mușchii, chiar dacă slab, este motivul pentru care cred că o să te refaci. Dar s-ar putea să dureze o vreme.

O pauză, încordată și grea, în vreme ce-mi țin răsuflarea. Tonul i-a devenit sumbru, contrazicând cuvintele pozitive.

-O să fie nevoie de multă muncă și n-o să fie ușor. Teste, tratament și recuperare. Va trebui să înveți din nou să mergi, pas cu pas. Dar mai întâi va trebui să te odihnești până când dispare inflamația din creier.

Un moment, cuvintele par distante, în vreme ce neîncrederea devine negare și se vârstă între mine și noua mea realitate, refuzând s-o accepte.

Apoi îmi pică fisa.

N-o să mă duc nicăieri.

Nu-i un vis din care sunt pe cale să mă trezesc, să le spun „mulțumesc“ tuturor celor implicați, apoi să plec senină acasă și să-mi reiau viața. Nu... asta este.

Întunericul, paralizia, frica.

-O, nu!

Nu-mi pot stăpâni plânsul. Suspinele mi se rostogolesc de pe buzele tremurătoare. Nu mă mișc, nu mi se umflă pieptul, doar zac pe spate nemișcată, ca și cum singurul lucru viu din mine ar fi durerea, încercând cu disperare să iasă la suprafață.

-Știu că e mult de digerat. Suntem aici pentru tine, și o s-o luăm pe rând, zi după zi.

Tace o clipă, și vocea lui alinătoare încă îmi răsună în urechi.

-Hai să vorbim despre memoria ta. Sunt un pic îngrijorat de faptul că ai uitat că ne-am mai întâlnit. Am mai făcut asta, dar mă tem că trebuie să te întreb iar: care este ultimul lucru pe care ți-l amintești?

Încă agățându-mă de speranța ireală că totul e un coșmar din care o să mă trezesc curând, mă chinui să-mi adun gândurile.

-Ăăă, fugeam. Eram speriată... Țipam, fugeam spre ușă, cred. Nu-s sigură.

-Cine te-a atacat, Emma?

Încerc să clatin din cap, dar nu-l simt să se miște prea mult pe pernă.

-Nu știu. Nu... Pur și simplu, nu-mi pot aminti. Totul e gol. Tac o vreme, cu aceeași amintire derulându-se în minte. O să-mi pot aminti? Trebuie să-mi amintesc.

-Cred că da. Doar lasă-ți niște timp.

Timp. Un lucru pe care nu-l am. Un lucru căruia i-am pierdut deja urma, irosit în adâncul întunericului din mintea mea sfărâmată.

-De câtă vreme sunt aici? De ce nu-mi pot aminti asta?

- De două zile. Dar mă îngrijorează mai puțin aparenta amnezie anterogradă (asta înseamnă incapacitatea de a forma amintiri noi și de a avea acces la ele), pentru că iei doze mari de medicamente.

- În regulă, șoptesc, dorindu-mi să dispară toate astea.

Totul. Ceea ce s-a întâmplat. Întunericul care a pus stăpânire pe lumea mea. Spaima atotcuprinzătoare că așa ar putea să arate restul vieții mele.

- Mă îngrijorează mai tare amnezia retrogradă post-traumatică pe care pari să o ai. Adică lipsa informațiilor obținute înainte de instalarea amneziei, ceea ce, în cazul tău, este probabil momentul atacului. De obicei, este temporară și parțială - nu o pierdere completă a memoriei. Mai degrabă ca niște bucățele care lipsesc, sau bucăți întregi, sau poate amintite în dezordine.

Alt moment de tăcere, ca și cum s-ar chinui să-și aleagă cuvintele.

- În afară de ceea ce ai descris mai devreme, că fugai și încercai să scapi de agresor, ce îți mai amintești?

Buzele mi se despart, dar nu ies cuvinte. E ca și cum n-ar fi decât o ceață distorsionată acolo unde obișnuia să fie o viață. A mea.

Monitorul cardiac scoate bipuri tot mai repezi.

- E în ordine, zice doctorul Sokolowski. Știu că îți amintești cum te cheamă, așa că asta e ceva, nu-i așa?

Strâng buzele. Nu reușesc să mă conving singură să-i împărtășesc optimismul.

- Îți amintești în ce an suntem?

Alt moment de tăcere, în vreme ce pe dinăuntru țip.

- Cine este președinte?

Altă clipă de tăcere, apoi vocea lui revine, vioaie, voioasă:

- Hai să încercăm din nou peste o zi sau două, după ce inflamația s-a retras un pic mai mult. Apoi o să-ți reducem dozele de medicamente și sunt sigur că o să începi să-ți amintești niște lucruri. Amintirile s-ar putea să revină în fulgere răzlețe, incomplete, sau în bucăți mai mari, coerente, cu toate amănunțele.

Îmi mai strânge o dată mâna.

- Ai și alte întrebări la care pot să-ți răspund pe loc?

Cu ce să încep?

- Nu-mi pot deschide ochii, șoptesc, simțindu-mă sleită de puteri. Îi simt într-un fel ciudat.

- Ai capul bandajat și bandajul îți acoperă ochii. Poate că asta simți. N-ar trebui să încerci să-i deschizi sau să-i forțezi până nu știm ce anume îți provoacă orbirea.

Simt cum mă pierd și lupt din răsuputeri.

- Mulțumesc, izbutesc să zic.

- Vrei să sun la poliție în legătură cu agresiunea suferită?

- Da, te rog.

Mintea mea obosită se agață de acest gând, sperând că o să mă simt mai în siguranță după ce persoana care m-a atacat o să fie găsită și arestată.

- În regulă, o să sun imediat.

Aud roțile învârtindu-se pe podea, apoi pantofii lui mișcându-se pe loc, în timp ce stă în picioare. Unul dintre ei scoate un mic scârțâit.

- Nu, zic, răzgândindu-mă, și mă simt înfrântă. I-am face să-și piardă timpul. Nu-mi amintesc nimic.

Înghit în sec cu greu.

- Îmi pare rău. Atâta doar că... mi-e tare frică.

- N-are de ce să-ți pară rău, dar noi va trebui să raportăm situația.